

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 roku sprawy:

D. A. s. A. i O. z domu W.

Urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 19 lipca 2016 roku o godzinie 14:54 na skrzyżowaniu drogi nr (...) z drogą nr (...) w rejonie miejscowości M. gm. M. kierując samochodem osobowym marki T. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,28 mg/l i 1,23 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu nie zachował należytej ostrożności podczas wjeżdżania na skrzyżowanie zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do czołowego zderzenia z jadącym prawidłowo z naprzeciwka samochodem osobowym marki P. (...) nr rej. (...), w wyniku czego pasażerka samochodu M. M. doznała złamania IV i V kości śródreńcza z przemieszczeniem, złamania trzonu kręgu L-4, urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego i ogólnych potłuczeń, co skutkuje naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedem, przy czym czynu tego dokonał będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w S. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zb. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk.

I. Oskarżonego D. A. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zb. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

III. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego D. A. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. M. nawiazki w kwocie 40.000 (czterdzieści tysięcy złotych) złotych.

IV. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy złotych) złotych.

V. Zasądza od oskarżonego D. A. na rzecz pokrzywdzonej M. M. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia złotych) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Wymierzając oskarżonemu D. A. karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art.53 § 1 i 2 kk oraz w art. 54 § 1 kk, w szczególności miał na względzie rozmiar wyrządzonej szkody, stopień zawinienia, a także względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd wziął też pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające oskarżonego.

Sąd dopatrył się szeregu okoliczności obciążających oskarżonego, przede wszystkim faktu uprzedniej karalności oskarżonego.

Oskarżony D. A. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowego VIII Wydziału Karnego z siedzibą w S. z dnia 5 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 86/14 został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została zawieszona na okres próby wynoszący 3 lata.

Zgodnie z art. 69 § 1 kk, w sytuacji kiedy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności nie jest możliwe zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Mając na uwadze całość okoliczności wpływających na wymiar kary i treść art. 69 § 1 kk, Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i będzie w wystarczającym stopniu dolegliwa, a jednocześnie taki wymiar kary jest niezbędny dla osiągnięcia jej celów przede wszystkim celu wychowawczego i zapobiegawczego.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, sąd kieruje się kryteriami wskazanymi w art. 115 § 2 kk czyli rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarami wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, wagą naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz postacią zamiaru, motywacją sprawcy, rodzajem naruszonych reguł ostrożności jak i sposobem ich naruszenia.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze wyżej wymienione dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności okoliczności popełnienia czynu, rodzaj i charakter naruszonego dobra, stopień społecznej szkodliwości czynu, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, stopień zawinienia, a także względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Podkreślenia wymaga, fakt że społeczna szkodliwość czynu w niniejszej sprawie jest duża ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Wymierzona oskarżonemu kara ma za zadanie spowodować przestrzeganie w przyszłości przez oskarżonego zasad ruchu drogowego i zapobiec ich ponownemu naruszeniu.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt nie utrudniania przez niego postępowania karnego. Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd uznał przede wszystkim uprzednią karalność oskarżonego. Przestępcza przeszłość oskarżonego świadczy o braku w jego postawie poszanowania dla porządku prawnego. Oskarżony nie zrozumiał naganności swojego postępowania, nie widać u niego poprawy i krytycznego stosunku do popełnionych czynów.

Mając na uwadze całość okoliczności wpływających na wymiar kary Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia jest adekwatna do stopnia zawinienia i będzie w wystarczającym stopniu dolegliwa, a jednocześnie taki wymiar kary jest niezbędny dla osiągnięcia jej celów przede wszystkim celu wychowawczego i zapobiegawczego. W przekonaniu Sądu taka kara jest w stanie zapobiec w przyszłości popełnianiu przestępstw przez oskarżonego.

Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności zarówno łagodzące jak i obciążające, Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio uznając, że spełni on swoją rolę

jaką jest ochrona uczestników ruchu drogowego przed kierowcą umyślnie naruszającym podstawowe zasady ruchu drogowego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd na mocy art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. M. obowiązek uiszczenia nawiązki w kwocie 40.000 złotych. Przy określaniu wysokości powyższej kwoty Sąd miał na uwadze fakt, że pokrzywdzona na skutek przedmiotowego zdarzenia doznała poważnych i licznych uszkodzeń ciała. W ocenie Sądu powyższa kwota nawiązki jest też odpowiednia do rozmiaru uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej oraz do rozmiaru cierpień fizycznych jakich doznała pokrzywdzona w wyniku wypadku i faktu, że skutki tego wypadku odczuwa ona do chwili obecnej.

Sąd mając na uwadze treść art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne w wysokości 10. 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 627 kpk, a o opłacie na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r Nr 49 poz. 223 z późn zm.)